

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ • 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ • 2.00

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ • 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ • 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΜΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΤΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ
ΣΤΑΔΙΟΥ 56
—
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 51

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΕΡΑΪΔΑ

—Μαμά, υπάρχουν νεραΐδες τώρα; λέγει ο μικρός Πέτρος της μαμάς του ένα βράδυ που εδιάβαζε τα ωραία παραμύθια του Παιδικού Αστέρου.

—Όχι, παιδί μου.

—Γιατί δεν υπάρχουν πλέον νεραΐδες, μαμά;

—Διότι τώρα δεν υπάρχουν φρόνιμα παιδιά, του απήντησε η καλή του μητέρα διά να απαλλαγῆ ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθη ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν αὐτήν. Κἀθε ἀταξία ἐγὸς παιδιοῦ σκοτώνει μίαν νεραΐδα, καὶ τὸ σημερινὰ παιδιὰ ἔλαμνεν τόσες πολλὰς ἀταξίας ὥστε δὲν ἔμεινε καμμία νεραΐδα!

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ ἔκαμν μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸν μικρὸν Πέτρον, διότι εἶναι παιδί με κρίσιν καὶ με σκέψιν. Δι' αὐτὸ ἐκαίνο τὸ βράδυ ἐγύριζε καὶ ξαναγύριζε στὸ κρεβάτι του χωρὶς νὰ ἠμπορέσῃ νὰ κοιμηθῆ.

—Ἐάν εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ ἀταξίες τῶν κακῶν παιδιῶν σκοτώνουν τὶς νεραΐδες, ἔλαγε με τὸ νουῦ του ὁ Πέτρος, δὲν ὑπάρχει ἀρὰ γε πούθενά κανένα παιδί φρόνιμο, πολὺ φρόνιμο,

Κάθε ἀταξία ἐνὸς παιδιοῦ σκοτώνει μιὰ νεραΐδα, εἶπε ἡ μαμά.

ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ νὰ ἀναστῆσῃ τοῦλάχιστον μίαν καλὴν νεραΐδα ἀπὸ αὐτὰς τὶς ὥραϊες πού ζοῦνεν στὰ ἀκρογιάλια, στὰ δάσχη καὶ στὰ σπήλαια;

Καὶ ὁ παιδικὸς μονόλογος ἐξακολούθησεν.

—Μάλιστα, ἀλλὰ πρέπει νὰ βροῦμε πού τὶς ἔχουνεν θάμνενες τὶς δύστυχες αὐτὰς νεραΐδες. Πρέπει νὰ βροῦμε τὸ

Ἔνοιξε τὴν πόρτα τοῦ σταύλου καὶ ἔφθασεν κοντὰ στὸ ἄσπρο ἄλογο.

μνήμα τους καὶ νὰ πᾶμε νὰ τὶς φωνάξωμε. Ἄλλὰ πού; Μέσα στὸ δάσος; Σὲ καμμία ἀκρογιάλια; ἢ σὲ κανένα ψιλὸ βουνό;

—Πρέπει νὰ εὔρω ἐγὼ ἀπὸ αὐτὰ τὰ μνήματα, εἶπε με ἀπόφασιν ὁ Πέτρος. Θὰ σελώσω τὸν Χιόνη καὶ θὰ φύγω ἀμέσως.

Ὁ Χιόνης ἦτο ἓνα ἄλογο μικρόσωμο, ἄσπρο, καὶ πολὺ φρόνιμο, τὸ ὅποιον τοῦ εἶχε ἀγοράσει ὁ μπαμπᾶς του διὰ νὰ μάθῃ τὸν Πέτρο με αὐτὸ ὁ ὑπηρετὴς τῶν ὀ Αὐθρέας καβάλλα.

Ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος τότε εἰξευρε ὀλίγη ἱππασία, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἔβαλε τὴν στακτιά μπλούζα του, καὶ ἀφοῦ ἐκρέμασε στὴ μέση του τὸ περίφημο σπαθί του, τὸ ντανεκεδένιο με τὴν ἀστραφτερὴ θήκη πού τοῦ εἶχε δώσει ἡ γλαγιά τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς του, κατέβη στὸ σταῦλο, πού ἦτο ὁ Χιόνης.

Μέλις ὁ Χιόνης τὸν ἐνόησε νὰ ἐρχεται, ἐχρημέτισε ἀπὸ εὐχαρίστησι, διότι καὶ αὐτὸς ἤθελε νὰ κάμῃ ἓνα περίπατο στὸ δάσος, χωρὶς τὸν Γέρω-Ἀνδρέα, τὸν ὑπηρετῆ, πού τὸν ἐβαστοῦσε πάντοτε ἀπὸ τὸ χαλινάρι. Καὶ μάλιστα ἐκαίνο τὸ βράδυ πού εἶχε ἓνα τόσο ὥραϊο καὶ φωτεινὸ φεγ-

γάρ, ένας περίπατος θά ήτο πολύ ευχάριστο πράγμα.

Ο δρόμος που πηγαίνει από τα καγκέλλα του κήπου στη ράχη του βουνού που είναι σκεπασμένος από έλατα, φαίνεται στο φως του φεγγαριού σαν μία άσημνη ταινία.

*Εφθασε στο σταυροδρόμι και έκοιταξε γύρω διά να ιδη που βρίσκεται.

Θά ήτο αυτός ο δρόμος που έπρεπε να πάρη ο Πέτρος διά να βρῆ τὸ μνήμα που εἶχαν θάψει τις νεράιδες.

Ο Χιόνης ήτο και αυτός της ίδιας ιδέας. Διότι μόλις εκατάλαβε ότι ο μικρός του κύριος ανέβη στη ράχη του άρχισε να τρέχει — όχι όμως δυνατά — και σε λίγο εφθασε μέσα στο πυκνό δάσος.

Άς πούμε την αλήθεια. Όταν ο μικρός Πέτρος είδε γύρω του τις σκιές των δένδρων, και όταν ή σιωπηλή νύκτα εφύσησε στο πρόσωπό του την ψυχρά πνοή της, μετενόησε για μία στιγμή. Δεν ήτο από φόβο, διότι, εάν είσταμε ο Πέτρος στους δράκους, στους γίγαντας και στις νεράιδες, είχε όμως μέσα του και θάρρος, από εκείνο που είχαν οι ιππότες, όταν επήγαιναν να ελευθερώουν άλυσοδεμένες και αιχμαλώτες πριγκίπισσες. Πώς ήθέλατε να φοβήθη, αφού είχε στη μέση του και ένα σπαθί τενακεδένιο, το οποίον έκαιμε τόσον κρότον στα πλευρά του Χιόνη, όταν έτρεχε! Τι τα θέλετε όμως, ένα δάσος την νύκτα είναι πάντοτε ό λίγο σκυθρωπό, δεν είναι ευχάριστο, και όταν κανένας μάλιστα είναι 8 χρόνων (διότι τόση ήτο ή ηλικία του Πέτρου), θά ήμπορούσε καλύτερα σε μία στιγμή συλλογισμού να προτιμήση το άσπρο του κρεβατάκι από ένα θεοσκέτεινο δάσος.

Άλλά ή μεταμέλεια του μικρού Πέτρου δεν εβάσταζε και πολύ. Ο Χιόνης εξακολούθει να τρέχει, και το τενακεδένιο σπαθί του έκούπα στη σέλλα και έκαιμε μία κλαγγή που έδιδε στο ήρωά μας θάρρος: «Άς προχωρήσωμεν, εμπρός!» έλεγε.

Δεν υπάρχει ευκολότερο πράγμα από το να τρέχει κανείς σε ίσο δρόμο, όταν είναι μάλιστα και μόνος. Άλλά όταν σε λίγο ο Πέτρος, εφθασε εις ένα σταυροδρόμι, όπου ο δρόμος εχωρίζετο, τα έχασε: δεν εβίβρισε ποιον δρόμο να πάρη.

Μήπως υπήρχε καμμία επιγραφή κερφωμένη επάνω σε καμμία σανίδα, ή όποια να λέγη: «Από εδώ πηγαίνουν στο μνήμα της νεράιδας;

Ο Πέτρος έσκέφθη όλίγο και έκαιμε ότι θά έκαιμε κά-

θε φρόνιμος άνθρωπος. Έσταμάτησε το άλογό του και παρετήρησε γύρω διά να ιδη που βρίσκεται.

Άκριβώς την στιγμή εκείνη ήκούσθη το κελάδημα ενός άηδονιού που ήτο κρυμμένο μέσα στα κλαδιά κάποιου δένδρου εκεί πλησίον.

—Νά, ένα σημάδι, έσκέφθη ο Πέτρος. Άς πάμε προς το μέρος του άηδονιού.

Και έστρεψε τον Χιόνη άριστερά.

Το άηδόνι όμως δεν ήτο καθισμένο σε δένδρο, διότι το κελάδημά του απομακρύνετο, ένωση το παιδί έπροχώρει στο μονοπάτι.

—Το άηδόνι πηγαίνει εμπρός, είπε ο μικρός Πέτρος, θά είναι χωρίς άλλο μαγευμένο πουλι. Τα πράγματα πάνε καλά!

Πραγματικώς, το κελάδημα του άηδονιού ήτο τόσο γλυκό και τόσο ελκυστικό, ώστε ο Χιόνης θά είχε συγκινηθη άπ' αυτό, γιατί έκουνουσε την άσπρη του γαίτη και έχρημέτιζε σιγανά σαν να ήθελε να πη: «Μπράβο, ώραία, κελάδησε πάλι!

Άλλά εξαφνα το κελάδημα έπαυσε.

—Τι συμβαίνει; έμουρμούρησε ο Πέτρος και έσηκώθη ειπάνω στις σκάλες της σέλλας του Χιόνη.

Ο Χιόνης τρομαγμένος έχρημέτιζε.

Κάτι συμβαίνει, έσκέφθη ο ήρωας μας.

Σε λιγάκι ή μικρή του καρδιά του άρχισε να κτυπά με βία και το μικρό του κρεβατάκι του ήλθε στο νού του. Άλλά ανέλαβε άμέσως το θάρρος του ήρωα και είπε: «Εμπρός να ιδούμε τι είναι, είπε του Χιόνη, και τον ένέ-

Με ένα κούνημα του τενακεδένιου σπαθιού του ο Πέτρος έκοψε το κεφάλι του φιδιού.

τησε. Είχε ακούσει από το δάσκαλό του ότι, όταν την νύκτα ακούσει τίποτε ή του φανη ότι είδε τίποτε, το καλύτερο που έχει να κάμη είναι να λάβη θάρρος και να πάη να ιδη από πλησίον τι είναι.

Άλλά και ο Χιόνης, διεκ πρώτη φορά στη ζωή του άρνήθηκε να κινηθη και κατα ένα βήμα. Ο Πέτρος τον έκεντούσε με τους περυστήρας, έτραβούσε τα ήνια, του έκτυπούσε την ράχη με την ήχη του σπαθιού του, αλλά τίποτε ο Χιόνης έμεινε ακίνητος σαν να έμαρμαρώσε.

(*Επεται συνέχεια).

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΥΡΤΗ

ΑΪΞΕ Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου φύλλου).

ΑΪΞΕ

Ο Άγας, Χαλήλ, πρό όλίγου έφυγε με τάλλο άσκέρι.

ΧΑΛΗΛ

Ναι, χανούμ, κ' εγώ τον είδα, ή βροχή δεν τους κρατούσε, έφυγαν, γιατί ο πασάς μας τη βοήθεια τους ζητούσε.

ΑΪΞΕ

Λέγε μου, Χαλήλ, τί ξεύρεις, τί μαντάτα έχεις μάθει. Λέγε μου, Μά την αλήθεια, νάχρη τον Άλάχ βοήθεια.

ΧΑΛΗΛ

Στον Άλάχ κ' εγώ σ' όρκίζω, μή, χανούμ, με μαρτυρήσης στον Άγασ, ή και σ' άλλον, για τα μαύρα τά μαντάτα, πέχω να σου φανερώσω, αν και ξέρω πως δεν πρέπει την ευαίσθητη καρδιά σου με αυτά να φαρμακώσω.

ΑΪΞΕ μετά περιεργείας

Λέγε μου, μή με παιδεύης, ό,τι το κεσμέτ' μας γράφει θά περάσωμεν, μά λέγε, λέγε μου σαν τί συμβαίνει, λέγε [μου, τί έχεις μάθει;

ΧΑΛΗΛ άσει εμπιστευτικώς

Χάσαμε την Έλασσόνα και την σιδερένια Πόρτα κ' έρχονται οι Γιουνανήδες σαν θηρία άγριαμένα. Είν' ασλάνι (1) ο πασάς τους, και αυτοί σείτάν άσκέρι (2), ούτε τρόμος, ούτε πείνα, ούτε βράχοι, ούτε κανόνια, ούτε αυτά τάστροπελέκια, ούτε ή βροχή το δρόμό τους κρανούνε και τους φράσσουν' πάντα εμπρός σαν τα ασλάνια και τους πεινασμένους λύκους, Πάντα εμπρός και ο Πασάς τους, πουναι γυιός του βασιληά

[τους, πάντα εμπρός κι αυτοί φωνάζουν, δεν δειλιάζει ή καρδιά τους. Τι θά γίνωμε, χανούμ! Τι μάς γράφει το κεσμέτι να περάσωμε σε τούτον τον δυστυχισμένο χρόνο; ο Άλάχ άς προστατεύση του Σουλτάνου μας το θρόνο. Μά σαν δύσκολοι οι χρόνοι, γιατί μ' όλους δεν ήμπορούμε να παλαίψωμε, και τούτο είναι που με φαρμακώνει.

ΑΪΞΕ Ύποκρινόμενη στενοχωρίαν
Και οι Βούλγαροι κ' οι Σέρβοι, πάν εμπρός κι' αυτοί ή [όχι;

ΧΑΛΗΛ

Πολεμούν, χανούμ, κ' εκείνοι και κερδίζουν, μά πληρώνουν άκριβα ό,τι μάς πέρνουν. Μά αυτοί οι Γιουνανήδες εινη άγνώριστοι μανθάνω, σαν άηχοι πετούν και πέφτουν, σαν άηχοι που αντίκρούουν άπ' τα σύννεφα τα μαύρα κάτω το λαγό που βόσκει και όρμουν και τον άρπάζουν έτσι πέφτουνε στη μάχη και το χάρο δεν τρομάζουν.

ΑΪΞΕ

Σάν πολύ, Χαλήλ, τους έχεις τους Γραικούς μέσ' την καρ- [διά σου, γιατί βλέπω τους παινεύεις, έλα, γέρο, στα σωστά σου.

(1) ασλάνι=λεοντάρι

(2) σείτάν άσκέρι=διαβελημένος στρατός.

ΧΑΛΗΛ (ταραχθείς)

Ω! κατάρα που μ' εύρηκε, ω μπελάς, ω συμφορά μου! Σὺ χανούμ έδώ πρό όλίγου στον Άλάχ μ' είχες όρκίσει την αλήθεια να σου είπω, κ' ό,τι έμαθα και ξέρω τίποτε να μη σου κρύψω. Γιατί τώρα με παιδεύεις και μ' αυτές σου τις ιδέες δι' έμέ κακό γυρεύεις;

*Ακούεται ισχυρά βροντή πεσόντος εκεί που πλησίον κερανού. Ο Χαλήλ άφηρημένος φέρει ως εξ ένστικτού την χείρα επί του μεταόπου, να κάμη το σημεϊον του σταυρού, ένφ ή Άϊσά στρέφουσα προς το άλλο μέρος την κεφαλήν λέγει καθ' εαυτήν χωρίς να ακούεται.

ΑΪΞΕ

Παναγιά μου.

*Η Άϊσά άντιληφθείσα την κίνηον του Χαλήλ τον παρατηρεί άπενώσ και εκείνος άντιληφθείς διε ένένετο άντιληπτός καταλαμβάνεται υπό δέους.

ΑΪΞΕ (μετ' άπορίας)

Χριστιανός, Χαλήλ, θά είσαι και το κρύπτεις, μή φοβήσαι.

ΧΑΛΗΛ

Χριστιανός εγώ! και πόθεν, Άϊσά χανούμ, το ξέρεις;

ΑΪΞΕ

Λέγε, γέρο, μή το κρύπτεις, μή άδικώς ύποφέρης.

ΧΑΛΗΛ

Χριστιανός εγώ! ποτέ μου στον Άλάχ σου κάμνω όρκον.

ΑΪΞΕ

Μή του κακού μου το κρύπτεις πρό καιρού το έχω νοιώσει. και το χέρι σου επήγε το σταυρό να σημεϊώση τερ' άκόμη, και κρατήθηκε από φόβο' έλα πέ μου, έλα μή φοβήσαι, την αλήθεια διώξ' τον τρόπο.

ΧΑΛΗΛ (έπιχειρών να όρκισθη)

Στο κεφάλι μου π' όρίζω.....

ΑΪΞΕ (δακρόπιουσα ζωηρώς)

Στο σταυρό σου εγώ σ' όρκίζω.

*Ο Χαλήλ μη δυνάμενος ν' άντιση εις τον όρκον, τον όποιον του έθεσεν ή Άϊσά, θεωρείται και γονυπετών πρό αυτής.

ΧΑΛΗΛ

Μή, χανούμ, με καταστρέψης, τάσπρα μου μαλλιά λυπήσου, στα παιδιά σου σε ξορκίζω, σε ξορκίζω στη ζωή σου. Χριστιανός κρυφά, μαζί σας είμαι Τούρκος, τί να κάμη; Τη φαρμάκλια σας, το ξέρεις, με ποιά πίστη τη δουλεύω, στον Άγασ μη με προδίδης, τούτο μόνον σου γυρεύω.

*Η Άϊσά μη έπιθυμούσα να βλέψη αυτόν εις την θέσιν αυτήν, αφού έμαθε διε είναι Χριστιανός, τον λαμβάνει από της χειρός.

ΑΪΞΕ

Χριστιανός, Χαλήλ; επάνω. Πέμου ποιά είναι τόνόμα σου;

ΧΑΛΗΛ

Περικλή, χανούμ, με λένε, τάσπρα μου μαλλιά λυπήσου.

*Εγεννήθηκα δώ πέρα, μά όρφάνεψα δυο χρόνων από μάνα και πατέρα

με μεγάλωσ' ή γιάγιά μου, χριστιανή, ο Θεός σχωρέσ' την και μ' άφησε δέκα χρόνων στού πατέρα του Άγασ τα χέρια.

Ο Άγας μ' έπε μιά μέρα, σαν άπέθανε ο γέρος. Περικλή, Τούρκος θά γείνης ή δ' άλλοιώς να τα μαχαίρια.

Κ' έτσι, μόνο τη ζωή μου ο φτωχός για να γλυτώσω και τα λίγα κτηματάκια που μου άφησ' ο γονιός μου, «γίνωμαι», Άγασ, του είπα, αλλά πάντοτε στο νού μου

είχα μόνο στο Χριστό μου να λατρεύω άπ' την καρδιά μου. Μή, χανούμ, με άδικήσης και σύ κάτι θά πιστεύης,

και σύ μόλη την ψυχή σου, τον Θεόν σου θά λατρεύης.

(*Επεται συνέχεια)

E. MOUTON

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

Χωρίς να είπωμεν άλλον λόγον ἐνηγκαλισθημεν άλλήλους. Κατόπιν, αφού ἐπήραμεν τὴν ἀποσκευὴν τοῦ πλοίαρχου ἐπανήλθομεν εἰς τὴν πόλιν. Ἡ ἀμάξα ἐστάθη ἐμπροσθεν τῆς θύρας μου. Ἀφού δὲ ἀνήλθομεν εἰς τὸ σπίτι, ὠδήγησα τὸν Κουγκουρταν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Τότε ἐρρήθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ σύρων με ὡς τρελλὸς μοῦ εἶπε:

— Ἄ, φίλε μου, ἀπαρῶ καὶ ἐγὼ πῶς εὐρίσκουμαι εἰς τὴν γῆν καὶ βλέπω ἀνθρώπους ζῶντας. Ἐξήλθον ἀπὸ τὸν Ἄδην τὸ ἔνοσθε; Ὅταν θὰ σοῦ διηγηθῶ ὅ,τι μοῦ συνέβη θὰ πεισθῆς καὶ σὺ καθὼς καὶ ἐγὼ, ὅτι ἡ Μασσαλία εἰς τὴν

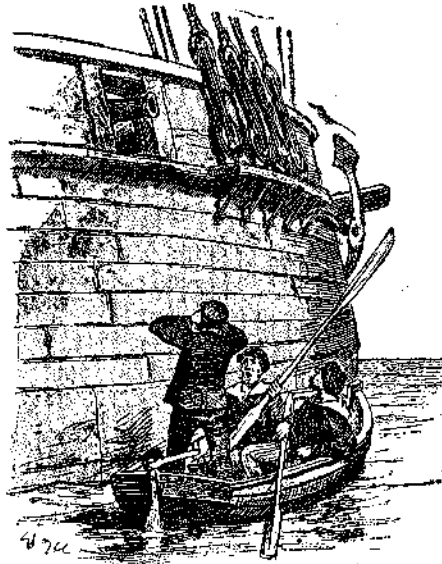
κατάστασιν, τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται με τοὺς ἐρήμους δρόμους τῆς, με τὰ κλειστὰ μαγαζιά τῆς καὶ με τοὺς τάρφους τῆς τοὺς φορτωμένους ἀπὸ νεκρούς, εἶναι ἕνας παράδεισος ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν κατάστασιν, πού εὐρίσκειτο τὸ καστρώμα τῆς «Παναγίας» πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Ἄλλ' ἄς διακόψωμεν τώρα ὀλίγον νὰ λάβω ἀναψυχὴν καὶ τὸ βράδυ μετὰ τὸ δείπνον σοῦ τὰ διηγοῦμαι.

Πράγματι δὲ τὸ ἑσπέρας, αφού ἐφάγαμεν καὶ ἀνάψαμεν τὰ σιγάρα μας, ὁ Κουγκουρταν, ἐξηλωμένος ἐπὶ μιᾶς ἀμερικανικῆς ἐδρας, ἤχησε τὴν διήγησίν του με φωνὴν ὑπόκωφον καὶ διακοπτομένην.

— Εἶναι περίπου ἕως τώρα δύο μῆνες, πέντε ἡμέραι καὶ 6 1/2 ὥραι ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησα ἀπὸ τὸν Ἅγιον Λουδοβίκον, εἰς τὸν λιμένα τοῦ ὁποίου ἀφῆκα τὴν «Παναγίαν» με τὸν δευτέρον μου καὶ με δύο ἀνδρας ἐκ τοῦ πληρώματος, διὰ νὰ ἀναβῶ εἰς τὴν Σενεγάλην με ὄλον τὸ ὑπόλοιπον πλήρωμά μου. Ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδίου τούτου ἦτο νὰ μεταβῶ εἰς τὸ Κόν, τὸ ὁποῖον ἀπέχει ὀκτακῶσιν περίπου χιλιόμετρα νὰ ἀγοράσω γόμαν διὰ νὰ φορτώσω τὸ πλοῖον. Πράγματι δὲ ἐπήγαμεν ἐκεῖ καὶ εὐρῆκα εἰς συμφέρουσαν τιμὴν ἕνα καλὸν φορτίον ἀπὸ γόμαν, με τὴν ὁποῖαν ἐφόρτωσα τὴν μαουῖναν καὶ ἐπανήλθομεν εἰς Ἅγιον Λουδοβίκον εὐθυμοὶ ὄλοι καὶ υγιεῖς. Μετέφερα τὸ φορτίον εἰς τὴν «Παναγίαν» καὶ ἐτοιμαζόμεν νὰ ἐπιστρέψω εἰς Μασσαλίαν, πολὺ εὐχαριστημένος.

Εἰς Ἅγιον Λουδοβίκον ἐγνώριξα ἕνα ἱατρὸν χειροῦργον τοῦ ναυτικοῦ, ὁστις πλέον τῶν δύο ἐτῶν διέμεινε εἰς τὴν χώραν ἐκείνην καὶ ὅστις εἶχε σπουδάσει παρά πολὺ τὸ κλίμα τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ τόπου. Ἐνῶ συνωμίλου μίαν ἡμέραν με αὐτὸν με ἠρώτησε, ἐάν τὸ πλήρωμά μου ὑπέφερε τὴν μεγάλην θερμότητα καὶ ἐάν ἀρρώστησε κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς. Τού ἀπεκρίθη: ὄχι! καὶ αὐτὸς μοῦ εἶπε:

— Ἐχετε μεγάλην τύχην! εἶναι τώρα ἕνδεκα ἡμέραι, ὅπου εἶσθε ἐδῶ, καὶ τίποτε δὲν σᾶς συνέβη ἄλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅ,τι, ἐάν ἐγνώριξα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγετε εἰς τὸ Κόν θὰ σᾶς ἐμπόδιζα, ἐπειδὴ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη εἶναι φοβεροὶ καὶ θανατηφόροι πυρετοί.

Δὲν κατώρθωσα νὰ ἀκούσω τί ἐλεγον Παρετήρησα ὅμως ὅτι εἰς τὰς χειρωνακίας τοῦ τιμονιῆς οἱ ἐκ τῆς λέμβου ἀπήντων διὰ χειρωνακίαν, αἱ ὁποῖαι ἐρανέροναν ἄλλοτε συμπάθειαν καὶ ἄλλοτε τρόμον (Σελ. 176)

Συμβαίνει δὲ τὸ ἐξῆς παράδοξον. Ἐνῶσθ κανεὶς εὐρίσκεται ἐδῶ νὰ μὴ πάθῃ τίποτε, ἀλλ', ὅταν ἀπομακρυνθῇ καὶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἀναπνεύσῃ ἀέρα καθαρὸν, καταλαμβάνεται ἀπὸ τὸν πυρετὸν, καὶ ὅταν μίαν φορὰν τοῦ κολληθῇ δὲν ὑπάρχει δύναμις εἰς τὸν κόσμον νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀπαλλαγῇ.

— Ἀλλὰ τί εἶναι λοιπὸν αὐτοὶ οἱ πυρετοί; τὸν ἠρώτησα. — Κανεὶς δὲν εἰξεύρει... Εἶναι ὡς μία δηλητηρίασις. Εἰς μίαν ὥραν, ἐνίοτε εἰς ὀλίγα λεπτά, ὁ ἄνθρωπος ταξιδεύει διὰ τὸν ἄλλον κόσμον!

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ, εὐτυχῶς διὰ σᾶς, τὴν ἐγλυτώσατε τὸ καλύτερον πού θὰ κάμετε εἶναι νὰ ἀναχωρήσετε ὅσον εἰμφορεῖτε τὸ ταχύτερον.... Καὶ νὰ ἐνθυμηθῆτε νὰ μὴ ξαναγυρίσετε ποτὲ ἐδῶ!

Ἄν καὶ αἱ ἀσθένειαι ποτὲ δὲν με ἐφθόσαν, τὰ λόγια τοῦ ἱατροῦ ἐν τούτοις ἐστρουφογύριζαν εἰς τὸ κεφάλι μου καὶ ὅταν μετὰ δύο ἡμέρας ἀφήκαμεν τὸν Ἅγιον Λουδοβίκον με ἕνα οὖριον ἀνεμον, ὁμολογῶ ὅτι ἤσθάνθην μεγάλην ἀνακούφισιν.

Μίαν φορὰν δὲ, αφού ἀφήκαμεν τὰ ἄρια τῆς Σενεγάλης, ἐπλέομεν πρὸς βορρᾶν πρὸς τὸ Γιδλάρτάρ διὰ νὰ εἰσέλθωμεν τὸ ταχύτερον εἰς τὴν Μεσόγειον. Ἡ θάλασσα ἦτο ἐξαισία, ἡ αὖρα δροσερὰ καὶ εἰς τέσσαρας ἡμέρας προσηγγίσαμεν τὸ Λευκὸν ἀκρωτήριον.

Ἐκαμε θαυμασίαν γαλήνην. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὴν γαλήνην, κατὰ πρῶτον λόγον, διότι δὲν προχωρῶ καὶ δεύτερον, διότι κάμνει κακὸν εἰς τὸ πλήρωμα. Οἱ ἄνδρες πλῆκτουσι δὲν κάμνουν ἄλλο παρὰ νὰ ἀλλάζουσι θέσιν ἀπὸ δῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ εἰξεύρουσι πῶς νὰ περᾶσιν τὸν καιρὸν τοὺς καὶ φιλαροῦν ἀνωφελῶς. Καὶ εἰν εἶναι κακὰ ὑποκείμενα παραπονοῦνται μετὰξὺ τους καὶ λέγουσι ὅ,τι ἴσως νὰ φαντασθῆς κακὸν διὰ τοὺς ἀξιωματικούς ἐνίοτε μάλιστα κάμνουν καὶ συνωμοσίας.

Ἀπὸ τῆς δευτέρας ἡμέρας ὅπου ἐξηκολούθει ἡ γαλήνη, ἡ διάθεσις τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματός μου, οἱ τρόποι τῶν, τὸ ὕψος τῶν, ἐπὶ τέλους καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω τί ἄλλο, μοῦ ἐδείκνυσον

ὅτι συνέβαινε καὶ τι εἰς τὸ πλοῖον ὅλως διόλου ἐκτακτον καὶ πρωτοφανές.

Ἐμίλησα περὶ τούτου εἰς τὸν δευτέρον μου. Μοῦ εἶπε ὅτι καὶ αὐτὸς παρετήρησε τὸ ἴδιον, ἐπίστευεν ἐν τούτοις εἰς ἐπαναστατικὰς ἰδέας ἐκ μέρος τοῦ πληρώματος.

— Τοὺς βλέπω λυπημένους, ἀνησυχούς, νευρικούς ἄλλὰ δὲν εἶναι οὔτε δυσηρεστημένοι, οὔτε ὄργισμένοι.

Ἄλλως τε δὲν ἔχουν κανένα λόγον νὰ εἶναι. Θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Μασσαλίαν με ἕνα φορτίον ἐπιχερδές, τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς δώσῃ μερίσματα ἐξαιρέτα. Ἀφ' ἑτέρου ἔχομεν ἀφθονίαν ἀπὸ προμηθείας καὶ ἀπὸ τρόφιμα. Κανένας ἐξ αὐτῶν δὲν ἐτιμωρήθη.... Λοιπὸν δὲν ὑπάρχει καμμία ἀφορμὴ νὰ ὑποθέσωμεν δυσάρεστον ἐκ μέρους τῶν.

«Τοὺς βλέπω μᾶλλον νὰ ἀπομακρύνονται οἱ μὲν ἀπὸ τοὺς δὲ καὶ νὰ γυρεύουν τὴν ἀπομόνωσιν» κρομῶνται εἰς τὰ κατάρτια, κάθηνται εἰς τὰς γωνίας, ἀκουμποῦν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ πλοίου καὶ παρατηροῦν ἐπὶ ὥραν εἰς τὴν θάλασσαν. Δὲν εἰξεύρω τί ἔχουν, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον οἱ ἴδιοι.»

(Ἐπεται συνέχεια).

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

Τὴν ἄλλην ἡμέραν λοιπὸν ὅτε ὁ Κερκοαζὸν καὶ ὁ φίλος του εἶχον ἔλθει, ὅπως συνιθίζον, νὰ καμαρώσουσι τὰ παιδιὰ τους καὶ νὰ συγχαροῦν τὴν κυρὰ Γιασεμίνα διὰ τὴν καλὴν περιποίησιν τῆς πρὸς τὰ παιδιὰ, ἐφθασε καὶ ὁ μίστερ Σμιθσον με τὸ πλεόν γλυκὸ χαμόγελο εἰς τὰ χεῖλη.

Ὁ μίστερ Σμιθσον ἐπροχώρησε με ξαπλωμένο τὸ χεῖρ, πρὸς τοὺς καλοὺς φίλους του, τοὺς Γαλλοὺς, με ἄφθονα χαριτωμένα λόγια καὶ γεμάτα καρδιά.

Μετὰ τὰς πρώτας ἐκδηλώσεις τῆς φιλίας του ὁ μίστερ Σμιθσον, δὲν ἀργησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ θέμα του.

— Εὐερετε..., ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ὁ πάππος τῆς Λειλάς τὴν ζητεῖ.

Ποῖος πάππος τῆς, τὸν διέκοψεν ὁ Λεομάρ.

Ὁ Ἄλῆς μπὶν Ὀμάρ. Εἶναι ἐδῶ καὶ τὴν ζητεῖ ὀρισμένως ἀπὸ τὸ προξενεῖον.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσῆλθε καὶ ἡ Λειλά.

— Λειλά, εἶπεν ὁ ναῦτης, ὁ κύριος αὐτὸς εὐρήνηε τὸν παπποῦ σου.

— Τὸν παπποῦ μου; ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω παπποῦ. Ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ καιροῦ...

— Καθόλου, μικρούλα μου, εἶπε με πολλὴν εὐγένειαν ὁ Σμιθσον εἶναι ζωντανὸς καὶ σὲ θέλει:.....

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτό, κύριε Λεομάρ! δὲν εἶναι ἀλήθεια! Δὲν θέλω νὰ φύγω, ἐφώνασεν ἡ Λειλά με τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια.

Βλέπετε; εἶπε χαρούμενος ὁ Λεομάρ πρὸς τὸν Σμιθσον. Ἡ μικρὰ τὸ ξέρει καλά ὅτι δὲν ἔχει παπποῦ.

Δὲν εἰμφοροῦμε νὰ σᾶς δώσωμε, κύριε, τὸ κορίτσι χωρὶς νὰ θέλῃ.

Ὁ παπποῦς του ὁ Ἄλῆς μπὶν Ὀμάρ τὸ θέλει. Τὸ ἐδήλωσεν εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς πόλεως καὶ δὲν θὰ μ' ἐμπροσθοῦν αἱ ἰδιοτροπίαι ἐνοικιοῦ νὰ μὴ κάμω τὸ καθήκον μου, ἐπανέλαβεν ὁ μίστερ Σμιθσον.

— Ἄλλὰ ἐπιτρέψατέ μου, εἶπεν ὁ Κερκοαζὸν... ἐάν ἀπατάται αὐτὸς ὁ Ἄλῆς μπὶν Ὀμάρ; Αὐτὸ μοῦ συνέβη εἰς τὸν τέταρτον γάμον μου....

Βέβαια προσέθηκε ὁ Σκιπτιῶν. Νὰ ἔλθῃ ὁ κύριος Ἄλῆς ἐδῶ καὶ ἂν τὸν γνωρίζῃ ἡ Λειλά θὰ τὴν δώσωμε εἰς αὐτὸν καὶ μόνον, ἂν θέλῃ, καὶ αὐτὴ.

Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία λέξις μου, ἀκούετε, κύριε Ἄγγλε; Καὶ τώρα ἀδειαστέ μας τὴν γωνιά... ἂν δὲν θέλετε νὰ τὰ ποῦμε ὀλίγον ζωηρότερα.

Ὁ Ζωὲ Σμιθσον ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ἀνεχώρησε. Ἦτο λυσσαμένος ἐκ τῆς ἀνεπιπίστου

ἀποτυχίας του καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν συμφωνίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε με τὸν Χάουκ, ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν διὰ νὰ ἀρπάξῃ τὸ κορίτσι, ἀφού με τὰ γλυκὰ λόγια δὲν εἰμφορεσε νὰ κατορθώσῃ τίποτε.

Η ΦΥΓΗ

Βήματα πολλὰ καὶ κτύποι εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς τῆς κυρὰ Γιασεμίνας ἔκαμαν τὴν Λειλάν νὰ παρατηρήσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Ἦτο ὁ Ἄγγλος με 5 ἕως 6 ἄλλους ἀνθρώπους.

— Μανώλη! Μανώλη! πού εἶσαι; Ἐλα ἐδῶ γρήγορα. Τρέψε, ἐφώνασε ἡ Λειλά, ἀποσυρθείσα μετὰ τρόμου ἐκ τοῦ παραθύρου. — Τί τρέχει; Τί θέλεις καὶ φωνάζεις ἔτσι; Τὴν ἠρώτησεν ὁ Μανωλιός.

— Δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ. Κεῖσέ με!

— Νὰ σὲ ἀρπάξουν; ἀλλὰ ποῖτοι, ἐγὼ δὲν βλέπω κανένα.

— Ὁ Ἐγγλέζος, ὁ Ἐγγλέζος. Αὐτὸς ὁ πρόστυχος ὅπου λέγει με τὰ ψέμματα ὅτι με θέλει ὁ παπποῦς μου.

Ἐγὼ δὲν ἔχω παπποῦ! Δὲν θέλω νὰ φύγω! καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἀλλὰ ἄς ἔλθῃ, ἂν τοῦ βαστᾷ τοῦ Ἐγγλέζου, ἐδῶ μέσα, εἶπε ὁ Μανωλιός με ἀπόφασιν.

Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἀκριβῶς ἐφθασεν καὶ ὁ Σιδηρόσυρμας. Ἡ παρουσία του ἔκαμε τὴν Λειλάν νὰ συνέλθῃ.

Ὁ μούτσος εἶχε μάθει τὰ πράγματα ἀπὸ τοὺς νῦντας, οἱ ὁποῖοι μόνις ἐπέστρεψαν εἰς τὸ Μπαγιάρ, τὸν ἐστειλαν εἰς τῆς κυρὰς Γιασεμίνας νὰ ἴδῃ μὴ οἱ Ἄγγλοι πάρουν διὰ τῆς βίας τὴν Λειλάν.

Τώρα κάτω εἰς τὴν αὐλὴν ἠκούετο συζήτησις, συζήτησις ζωηρὰ! Ὁ μούτσος ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἤκουε καὶ με φωνὴν σιγαλήν ἔλεγεν εἰς τὰ παιδιὰ ὅ,τι ἤκουεν.

— Ὁμιλεῖ ἡ κυρὰ Γιασεμίνα... Ὁ βρωμέρος Ἐγγλέζος ἐπιμένει.

— Ὁ Ἄλῆς μπὶν Ὀμάρ εἶναι μαζί του;..... ἠρώτησεν ἡ Λειλά.

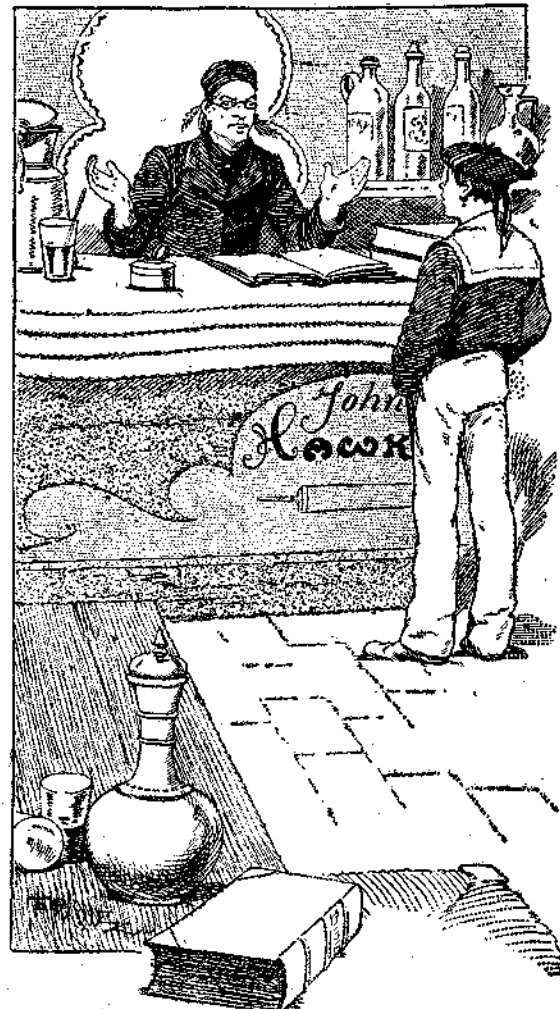
Ἄχι αὐτὸς δὲν εἶναι, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐγγλέζος δὲν εἶναι μοναχὸς του.

— Ἐξ εἶναι ὄλοι! τοὺς εἶδα ἐγὼ ἀπὸ τὸ παράθυρον, εἶπε ἡ Λειλά.

Ἡ κυρὰ Γιασεμίνα ἔχει σταθῆ στὴν πόρτα σὰν θωρηκτό. Γιὰ νὰ τὴν μετακινήσουσι θὰ χρειασθοῦν τὰ βιντζια τοῦ Μπαγιάρ, λέγει γελῶν ὁ Σιδηρόσυρμας.

— Καὶ ὕστερα, καὶ ὕστερα;.....

— Καὶ ὕστερα... (ὁ Σιδηρόσυρμας δὲν γελά πλεόν). Δὲν παῖσι καλά ἡ δουλειά. Ἐθώμωσε τώρα ὁ Ἄγγλος. Ἡ κυρὰ Γιασεμίνα ἔκαμε τὴν ἀνοήτῃαν νὰ εἶπῃ πῶς δὲν εἶναι ἐδῶ οἱ ναῦται καὶ δὲν φοβοῦνται πλέον οἱ Ἄγγλοι:..... Ἄκο τε, ἀκούτε, θέλουσι νὰ σπάσουν τὴν πόρτα! (Ἀπολοῦθει)

Ὁ Σωτηρόπουλος διηγείται εἰς τὸν Τζὼν Χάουκ τὰ τῆς φυγῆς τῶν.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Η ΜΑΝΑ

Η Μανά ήτο σκύλα και ή πιστή σύντροφος μιās είκοσι-εντίας Αθιγγάνων. Νά πάραυτα αυτόν τον δρόμον Μανά; Τήν ήρώτων, και ή Μανά έκινει τήν ουράν ή αγαυίσειν, όταν ήτο σύμφωνος.

Όταν όμως δέν έπωλούντο τά κόσκινα και οι μύλοι, έξεθόμωνον εις τήν Μανά. Αύτή, τα πταίει!...

Έπί ήμέρας τόρα ή ώραία σκύλα φυλάττει, τρέχει, παίξει, αλλά εις τό βλέμμα της διακρίνει κανεις κάποιαν άνησυχιαν, κάποιαν λύπην.

Δέν παρήλθε πολύς καιρός και έρωχαι άδιάσκοποι έφερν εις άπελπισίαν τούς κυρίους της. Τά κόσκινα και οι μύλοι έμειναν άπόλητα, τά παιδιά έξητιάνευσαν, αι γυναίκες προσέλεγον τήν τύχην των ανθρώπων χιμρίς αποτέλεσμα. Εις τά χωράφια δέν εύρισκον τίποτε να φάγουν και ή κείνα τούς είχε στενοχωρήσει πολύ.

Περίλυπος ή Μανά έδούζαινε τόρα τά τέσσαρα μικρά της. Έξαφνα έπρόβαλε μακράν ένας κυνηγός.

Η Μανά, σαν να τήν εκτύπησε κεραυνός, έσηκώθη δίσταχυσε τό διάστημα σαν φεϊδι απόυ έφθασε έμπρός εις τήν σκηνήν των αφεντικών της, ήρχισε να γαυγίξει, να τούς λέιξει, τούς πόδας και να κάμνι ποιαύτας κινήσεις σαν να τούς έξήτη να τής σώσουν τήν ζωήν.

Εν τώ μεταξύ ό κυνηγός έφθασε πρό της καλύβης όπου ήσαν τά σκυλάκια. Ήτο εύθυμος και ροδοκόκκινος με φυσιογνωμίαν ανθρώπου ιδιοτρόπου.

Αϊ τού λόγου σου, λέγει τού κυρίου της Μανά! Πόσο τά σκυλάκια!

Δέκα δραχμάς τό ένα, λέγει ό Αθιγγανός.

Πολλά ζητείς. Θά σου τά δώσω όμως, αλλά με τήν συμφωνίαν να τά σκοτώσω όλα έδώ. Θέλω να δοκιμάσω τό νέον μου δίκανον, διότι δέν εύρηκα κυνήγι. Θέλω να ίδω, αν είναι εύθύβολον. Δέσε λοιπόν καλά έδώ κοντά τήν σκύλα να μή τήν σκοτώσω και αύτήν.

Η κείνα έκαμε τόν Αθιγγανον να δεχθί τάς δρ. 40 και να δέσει τήν σκύλαν.

Μετ' όλίγον τά σκυλάκια έφρονεύοντο τό ένα μετά τό άλλο. Τό δίκανον όμως δέν ήτο εύθύβολον και ό κυνηγός έξήγηλθεν όλα του τά φυσίγια.

Η Μανά εις κάθε ποροδολισμόν με τάς τρίχας ώρθωμένας, ως μήτηρ άπηλιπισμένη, ώρύετο αφρισμένη, έξέπεμπε κραυγάς, ρόγγυους, όλολυγμούς, σαν να τού έλεγε. Μή! Μή! Στάσου!... Έλεος!...

Εις τό τέλος έκαμνε τινάγματα μανιώδη, πηδήματα τυφλά, ουρλιάσματα άπελπιστικά, ως να ήθελε να καταστρέψι, τά πάντα διά να φθάσι τόν έχθρόν της.

Τί λαμπρόν ζών! λέγει ό κυνηγός κρεμών εις τόν ώμόν του τό κενόν όπλον του. Τί γρησι! Λείπει!

Σου φαίνεται, άπήνησεν ειρωνικώς ό γύφτος. Τόρα όμως όπου σύ έκαμες τήν δουλειά σου, θα κάμω και εγω τήν ιδικήν μου. Θά τήν λύσω!

Τί! τί! φωνάζει έντρομος ό κυνηγός. Να φύγω εγω πρώτον και λύσε τήν!

Αδύνατον λέγει ό γύφτος. Καθένας με τήν σειρά του! Στάσου άδελφέ! Στάσου! και ό κυνηγός ψάχνει τίς τσέπες του διά να εύρη δήθεν χρήματα. Δέν έχω δυστυχώς άλλα χρήματα, αλλά να σου κάμω χαρτί δι' 100, 200, 500 δραχμάς!

Όχι όχι! ήτο ή άπάντησις. Το μόνον όπου ήμπορώ να σου κάμω είναι να σε αφήσω έως εκει κάτω όπου στρίβει ό δρόμος. Τρέξε! λέγει τού κυνηγού μη χάνης καιρόν.

Ο κυνηγός άπελπισθείς τρέχει με όλην τήν δύναμιν των ποδών του.

Όταν έφθασεν εις τό γύρισμα τού δρόμου ή Μανά, ή οποία έμεινεν έλευθερά έχυθη κατόπιν του με άστραπιαίαν ταχύτητα.....

Όλιγα βήματα τόρα τήν χωρίζουν άπό τού φονέως των τέκνων των. Ο κυνηγός τρέχων άπεγνωσμένως φωνάζει τρομακτικώς.

Εις τό άκρον τού δρόμου τό μικρό παιδί ενός ποιμένος παρασύρεται ύπ' αύτου και πίπτει μέσα εις τό βαθύ και πλήρες ύδατος χαντάκι τού δρόμου. τό παιδί πνίγεται. Η σκύλα τό βλέπει, σταματά άποτόμως και κυλίζεται σαν να έπυροβολήθη θανασίμως. Άνεσηκώθη Έμπόδιον άνηπέρβλητον έφραξε τόν δρόμον της! Έπρεπε να αφήσει άτιμώρητον τόν έχθρόν της; Ένα μούγκρισμα παραπόνου ήκούσθη σαν να έλεγε: έπρεπε! διότι δέν ήτο δυνατόν να προχωρήσι, χιμρίς να σώσι, πρώτον τό παιδί.

Άμέσως ή Μανά επήδησε στο νερό, ήρπασε τό μικρό εις τό στόμα και τό έφερε έξω εις τά χορτά.

Τά λασπομένα μαλλιά του είχαν κυλλήσει εις τά μάτια του και ή σκύλα ήρχιζε να γλύφει τό προσωπόν του και να τό καθαρίζει με τήν γλώσσάν της. Έσυρε με τούς όδόντας τά ένδύματά του και αφού τό ειδεν όρθιον, έρριψε βλέμμα μελαγχολικόν προς τό μέρος, όπου είχε φύγει ό κυνηγός και έγύρισε βιαστικά εις τήν καλύβην των γύφτων, παραγμένη δι' όσα συνέβησαν, συμμαζευμένη και ταπεινή με μικρούς γογγυσμούς άνωρηπίνης όδύνης.

Ασπαδία Ν. Δανίκα

Διά τούς κ. κ. ύποψηφίους των Στρατιωτικών και Ναυτικών Σχολών, τού Πολυτεχνείου και τούς μαθητάς των Γυμνασίων.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΛΑΠΑΘΙΩΤΟΥ

Συνταγματάρχου τού πυροβολικού, πρώην Υπουργού των Στρατιωτικών

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

- 1) Αλγέβρας. Ζητήματα και προβλήματα λελυμένα: Έξισώσεις μετά ειδικών Έκθετικά και Λογαριθμικά.
2) Αριθμητικής. Ζητήματα και προβλήματα λελυμένα: περί πρώτων αριθμών, περί μεγίστου κοινού διαιρέτου και έλαχίστου κοινού πολλαπλασίου.

Έκαστον τεύχος τιμάται δρ. 1.50.

Προσέχως έκδοθήσονται και τά λοιπά προβλήματα και ζητήματα Αριθμητικής, Γεωμετρίας και Αλγέβρας. Αποτανήτε προς τόν εκδότην Δ. Δημητράκον Βιβλιοπώλην δόδε Σταδίου 56 Αθήνας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ακριβά μου άνήμια,

Όσα έχετε άδελφούς, εξαδελφούς ή φίλους, οι όποιοι πρόκειται να διαγωνισθόν μεθάρριον εις τάς 10 Αυγούστου διά τάς στρατιωτικάς Σχολάς των Ευελπίδων, των ύπαξιωματικών, των Ναυτικών Δοκιμών, τού Πολυτεχνείου κτ.λπ. να τούς ειδοποιήσετε άμέσως ότι τό Βιβλιοπωλείον Δ. Δημητράκου έξέδωκε Προβλήματα και Ζητήματα λελυμένα εκ της Αριθμητικής και Αλγέβρας, τά οποία συνέγραψε ό κ. Λεων. Λαπαθιώτης, συνταγματάρχης τού πυροβολικού, πρώην ύπουργός των Στρατιωτικών. Ο κ. Λαπαθιώτης, επειδή επί 10 έτη ήτο καθηγητής εις τήν Σχολήν των Ευελπίδων, πρόεδρος δε των έξεταστικών επιτροπών διά τάς εισιτηρίους έξετάσεις όλων των άνωτέρω Σχολών, είναι ό ειδικώτερος όλων να γνωρίζη τι χρειαζεται να ειςέρη έκαστος ύποψηφιος. Εις τά βιβλία του λοιπόν αυτά περιέλαβε Όλα τά είδη των ζητημάτων ούτως ώστε ό,τι δήποτε ζήτημα και αν δοθί εις τούς ύποψηφίους περιέγεται εις τά βιβλία του.

Διά να μάθουν 5-10 ζητήματα οι ύποψηφιοι πηγαίνουν εις φροντιστήρια και πληρώνουν 50 δραχ. τόν μήνα, ενώ με δρ. 1,50 μόνον έχουν λελυμένα τοιαύτα 100 και πλέον. Ίδού τι εύεργεσίαν θα παρέξητε εις όσους γνωστοποιήσετε τήν έκδοσιν των βιβλίων τού κ. Λαπαθιώτου.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ.

Δέν ενέκρινα τούς Συλλόγους μερικών άνεψιών μου, διότι ύπήρχον εις τήν πόλιν των περισσώτεροι τού ενός τοιούτοι καλοί Σύλλογοι. Να φροντίσουν όθεν να συνεργασθόν με αύτούς. Με ύσαρησιτε τίς όσοι με τό έλάχιστον αποχωρίζεθε εκ τού Συλλόγου σας με δύο τρείς πέnte άλλους και κάμνετε ίδιόν σας Σύλλογον. Ο Σύλλογος έχει σκοπόν τήν διάδοσιν τού Περιοδικού μας και τήν στενωτέραν γνωριμίαν καθώς και τήν ανάπτυξιν φιλικήν ειλικρινούς μεταξύ σας και όχι διαμάχας και άντεγκλίσεις.

Ο Σύλλογος «Πατρίς» τού Πειραιώς ώρισε δικαίωμα έγγραφής μεν λ. 20, κατά τριμησίαν δε συνδρομήν λ. 50.

Η Συνδρομή τού εν Τριπόλει Συλλόγου «Δόξα» ώρίσθη εις λ. 20 μηνιαίως, θα διατίθεται δε ύπερ τού ταμείου της Χήρας.

Γενομένης της κληρώσεως των λαχείων τού Συλλόγου Αθήνης εκληρώθη ο Αριθ. 42 και κερδίζει ένα χρυσόδετον τόμον τού Παίδ. Αστέρου.

Οι έγγραφόμενοι Συνδρομητάι εις τόν εν Πάτραις, Σύλλογον Νέα Έλλάς λαμβάνουν δωρεάν μιαν χρωμολιθογραφημένην εικόνα.

Σύλλογος Νέου Έλλάς εν Πάτραις. Ζητήσατε λαχεία τού Συλλόγου προς λ. 50 έκαστον. Πωλούνται:

εν Πάτραις ύπό τού κ. Α. Σ. Αντίπα δόδε Αγ. Γεωργίου. εν Βόλω ύπό » κ. Κ. Βαρβαρέσου.

εν Γυθείω ύπό » κ. Σ. Βασιλάκη.

Σύλλογος Νίκη εν Τριπόλει, Λαχεία προς λ. 35. Βραβεία δρ. 20,50. Εις ούδένα στέλλονται λαχεία άνευ προσηλωμένης. Απευθυντέον: κ. Θάνον Χ. Θανούχον β' έλλην. Σχολείον, Τρίπολι.

Σύλλογε Θράμβε, έχω τέσσαρας επιστολάς σου ύπό ήμερομησίαν 26 και 28 Ιουνίου, και άνευ ήμερομησίας, αλλά δέν έννοώ τι άκριβώς θέλετε. Σίς παρακαλώ να μου στείλετε τό ψήφισμα τού Συλλόγου «Νίκη» διά τήν συγχώνευσιν και άπό πόσα φύλλα θα σας στέλλω, διότι εις τό ένα γράμμα γράφετε περισσότερα και εις τό άλλο όλιγότερα. Τα φύλλα κ.λ.π. θα στέλλονται προς τήν Αθήν τού Ορφείου.

Σύλλογος Ηώς εν Πειραιεί, μηνιαία συνδρομή λ. 20. δικαίωμα έγγραφής λ. 50. Αντιπρόσωπος τού Συλλόγου εν Κορίνθω είναι ό κ. Γ. Σ. Κουτσουλέντης. Ζητούνται και άλλοι δραστήριοι άντιπρόσωποι.

Έερ. Δρακόπουλε, φύλλα έστάλησαν έγκαιρως.

Δ. Δημάκη, όσα φύλλα σας μένου είναι δεκτά εις επιστροφήν, αλλά να φροντίσετε να μή μένου, διότι με τήν άποστολήν και επιστροφήν τσακίζονται και λερώνονται, πολλάκις δε και χάνονται. Τα φύλλα στέλλονται άμέσως, ύμα τυποθούν εις όλους.

Κόμη Δεξμεβούργου, έλάδομεν έπιταγήν σας και φύλλα. Έλαδόν τήν φωτογραφίαν σου, Ματωμένο Δαρνόνκλαδο. σου τό έχω γράψει.

Κ. Κωνσταντόπουλε, δέν δεχόμεθα διηγήματα και παραμύθια παρ' ούδενός. Μόνον εις τήν σελ. Συνεργασίας δύνασθε να γράψετε.

Ρήγα Φεραίε, διά τά παιγνίδια παρατήρησον εις τάς Σελ. 197, 198, 122 κ. λ. π. Η βιβλιοθήκη της τσέπης έπρόκειτο να έκδοθί από κάποιον, άλλ' έματαιώθη ή έκδοσίς της, Περί Λαυρείου αυτά που είδετε είναι άρκετά προς τό παρόν. άργότερον πάλιν θα σας γράψωμεν.

Κ. Βαρβαρέσε, Τού Στ. Νιχά ή διεύθυνσις είναι εις Αγριελαιζαν Αζυρείου. Των άλλων αι διευθύνσεις είναι όπως δημοσιεύονται εις τάς λύσεις.

Έλληνική Φουσιανέλλα, Ο Πρώτος τόμος σου έστάλη ταχυδρομικώς και φρόντισον να τόν λάβης. Ευχαριστώ πολύ δι' όσα μου γράφεις και εύχομαι να σε ιδω πάλιν με τό καλό εις τήν ώραίαν μας πατρίδα.

Γ. Διαμαντίκη, δέν ανταλλάσσεται τό κέρδος σας με συνδρομήν άλλου. Άλλως ζητείτε και μεγαλυτέρον, ενώ ή ανταλλαγή γίνεται με ίσον ή μικρότερον.

Δ. Σταυρόπουλε, δέν έλαβον έπιστολήν σας.

Δ. Μανθόπουλε, θέλομεν να γράψετε ιδικά σας. Οι δύο πόλεμοι, οι όποιοι τόσον έδόξασαν τά όπλα μας ήμπορούν να σας δώσουν ύλην άφθονον. Αφετε τήν Ευτέρπην.

Προκ. Κριθαρά, και άλλοτε σου έγγραφα τόν λόγον διά τόν όποιον δέν ενέκρινα τό ψευδώνυμόν σου. Να εκλέξης άλλο.

Γ. Μαντίκα, και Κ. Βαρβαρέσε δέν εδημοσιεύθησαν τά εύχρητήρια σας, διότι έπρεπε να προαποστείλητε τό αντίτιμον, λεπτά 10 δι' έκάστην λέξιν. Εις αυτά δέν ήμπορούμεν να κρατούμε λογαριασμούς όλιγων λεπτών τό έγγραφα και άλλοτε.

Ανδρέε Εύζωνε, λαχείον είναι ή ύπ. Αριθ. 5252 απόδειξις σου. δηλ. ή έτησία.

Έγκρίνονται. Ο Τάκης στήν κατώγα. Όποιος έχει μυίγα μυιγιάζεται. Ο πληγωμένος, ποιήμα Έλλην Φουσιανέλλας. Εις ποιόν από τά δύο. Το καλύτερον προσόν. Με τό βέρος του. Σταυρ. Σταυροπούλου. Να φέρης τό μπαστούνι σου.

Τό Νατωλεόνι τού Έβραίου, Έύχης Μάνος. Οι Βούλγαροι ποιήμα, Έμ. Μανούλα. Τρία παιδιά και ένα μηλό. Η. Παναγιωτοπούλου. Οι τρείς Τεμπέληδες. Ζωήσας Μιχαήλ. Στήν Πατρίδα, Ιωάννας Ανδριανοπούλου. Γιγας και Νάνος, Ιω. Αναστασοπούλου. Πίσω από τόν Ήλιο, Έδαγγ. Ιωάννου. Στή Γαλανόλευκη ποιήμα, Η. Σταθά. Τήν έπαθε. Τι είμαι τόρα, Νικήτα Γεραρή. Δήθεν Μάνα, έλληνοπούλα, ποιήμα, Στεφ. Βασιλοπούλου. Τα δύο μπαστούνια. Ν. Κουρμούλη, Σήκω σύ να κάτω γώ κ.λ.π. Μαργ. Φάνη.

Έγκρίνονται Λόγια των Παιδιών. Γ. Γιαννούση. Η. και Ι. Παναγιωτοπούλου. Παυλ. Δημητράκοπούλου. Ν. Κουρμούλη. Μαργ. Φάνη.

Έγκρίνεται: Το ψευδώνυμον Ίερδς Λόγος (Γ.Χ). Μάλνιχερ 1912 (Κ.Β.). Λεωνίδος Σπαρτιάτης (Ν.Τ.). Βουλγαροκτόνος (Γ.Μ.).

Απορρίπτονται. Ένας διάβολος και ένας ήμισυς Διάβολος. Έδφνης Κολακία. Θεοθήρη Λάμπρος, ως άκατάλληλα. Γέλοια. Ανέκδοτα. Ο μετανοήσας ληστής Κατεργάρης Ίεραπόστολος, ως γνωστά. Όταν ήμουν μικρός. Θυμιάσαι, ως προσωπικά. Έχασα τά λόγια μου, ως άπίθανον ή κόραξ ούδέποτε όμιλει. Το καράβι, ποιήμα, μέτριον. Έδουάρδος ό βορ. Έξάιρετος σύστασις. Έπήραμε τάς Σέρρας, ποιήμα. Κατάρα, ποιήμα. Το γάλα. Το κακόν ιδίωμα. Το γατάκι. Αιωρούμενος κήπος. Αϊ τούφεις τού συνειδότος. Στο νέο πόλεμο, ποιήμα. Θάνατος διά τήν πατρίδα, ποιήμα. Στή φρουρά, ποιήμα. Η πριία, ποιήμα. Στόν Κωνσταντινον, ποιήμα. Έπιστολή ηολεμιστού. Ζεστό παγωτό. Περιηγητής. Κυνηγός. Πάντα έμπρός. Η λευτεριά. Φεύγει. Κυμάτιζε. Νίκη, ποιήματα. Κακή συνενόησις. Αμαρτία εξωμολογημένη. Αίμα ύπερ αίματος, ποιήμα. Κτυπάτε. Η Αύγή, ποιήματα. Απαντα μέτρα, πολλά γνωστά και πλειστάκις δημοσιευμένα. Λόγια των Παιδιών ως γνωστά, πλειστον.

Δέν εγκρίνεται: Το ψευδώνυμον αν μ' εύρης.

